

Sygn. akt IX Ka 1492/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Karamara (spr.)

Sędziowie: SO Ewa Opozda-Kałka

SO Leszek Grzesiak

Protokolant: protokolant sądowy Anna Wołowicz - Piłat

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Piwko

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2013 roku

sprawy **J. W.**

oskarżonego o przestępstwo z art.209 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włoszczowie

z dnia 26 czerwca 2013 roku sygn. akt VII K 134/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. W. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza ustalając okres próby na 4 (cztery) lata oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

2. na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie syna S. W.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję.

IX Ka 1492/13

UZASADNIENIE

J. W. został oskarżony o to, że:

w okresie od 13 maja 2011r. do 9 sierpnia 2012r. we W., woj. (...) uchylał się od ciężącego na nim z mocy ustawy i wyroków Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 16 kwietnia 2008r. sygn. akt I C 245/08 Sądu Rejonowego we

Włoszczowie z dnia 3 sierpnia 2010r. sygn. akt III RC 53/10 obowiązku opieki poprzez łożenie na utrzymanie swojego syna S. W., przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włoszczowie wyrokiem z dnia 26 czerwca 2013r. w sprawie VII K 134/13 orzekł co następuje:

I. oskarżonego J. W., w ramach zarzucanego mu czynu, uznał za winnego tego, że w okresie od 5 listopada 2011r. do 9 sierpnia 2012r. we W. woj. (...) uporczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim ustawy obowiązku opieki przez nielożenie na utrzymanie syna S. W. świadczeń alimentacyjnych ustalonych po raz ostatni wyrokiem Sądu Rejonowego we Włoszczowie z dnia 3 sierpnia 2010r. w sprawie sygn. akt III RC 53/10 przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj. popełnienia występku z art. 209 § 1 kk i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze (Dz. U. nr 16 poz. 124 ze zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz z adw. J. K. kwotę 723,24 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego zaskarżył jego obrońca, który powołując się na przepis art. 438 pkt 4 kpk zarzucił:

rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności wynikającą z niezastosowania warunkowego zawieszenia jej wykonania skutkiem pominięcia lub niedostatecznego uwzględnienia korzystnych dla oskarżonego okoliczności mających wpływ na wymiar kary tj. w szczególności krótkiego okresu przypisanej oskarżonemu nie alimentacji, wyrównania w znacznej części istniejących zaległości alimentacyjnych oraz tego, że obowiązek alimentacyjny wobec pokrzywdzonego zbliża się ku końcowi, co powoduje, że orzeczona kara razi surowością i nie jest konieczna z punktu widzenia celów kary, które mogą być osiągnięte w lepszym stopniu przy pomocy kary warunkowo zawieszanej z odpowiednimi środkami probacyjnymi.

Podnosząc ten zarzut wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku przez warunkowe zawieszenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności.

Prokurator wnosił o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący nie kwestionował poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych tak dotyczących zachowań oskarżonego składających się na przypisany mu czyn jak i w zakresie określenia stopnia zawinienia jak i społecznej szkodliwości czynu wskazując, iż Sąd nie uwzględnił w wystarczającym stopniu jawiących się w realiach sprawy okoliczności o charakterze łagodzącym, a co winno skutkować jego zdaniem orzeczeniem warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Z przywołaną tu, w oczywistym skrócie, argumentacją apelującego należy się zgodzić. Sąd orzekający wymierzając karę pozbawienia wolności w jej rozmiarze bezwzględnie odwołał się (vide str. 14 uzasadnienia) zasadniczo do wskazania lekceważącej postawy oskarżonego względem prawa i porządku prawnego. Nie negując tej przyjętej przez Sąd oceny dotychczasowej sylwetki oskarżonego zwrócić jednak należy uwagę na szereg dalszych ustalonych przez Sąd okoliczności, które zdaniem sądu odwoławczego w konsekwencji pozwalając uznać wymierzoną oskarżonemu karę bez jej warunkowego zawieszenia wykonania na stosowny okres próby za rażąco surową. Wskazać tu należy, iż oskarżony

w okresie od 1 maja 2012r. do czasu orzekania przez Sąd w związku stwierdzonymi u niego schorzeniami i trwającym procesem leczenia był niezdolny do pracy. Okoliczność ta, jak trafnie Sąd przyjął, nie miała znaczenia na zakres jego odpowiedzialności, mówiąc w uproszczeniu z uwagi na fakt dysponowania przez niego środkami pieniężnymi z innego źródła, tym niemniej przecież obiektywnie oskarżony w tym czasie nie mógł pracować i przysparzać sobie dodatkowych dochodów z przeznaczeniem na alimenty syna. nie można też pominąć i tego faktu obiektywnego, abstrahując już od okoliczności w jakich do niego doszło, że oskarżony uregulował w bardzo istotnej części – w kwocie 28 tys. zł. zaległe alimenty wpłacając ją na konto komornika. Wreszcie należy podnieść i to, że przecież oskarżony przebywał w zakładzie karnym do 23 czerwca 2013r. (vide k. 380) gdzie odbywał karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z wcześniejszego jego skazania (k. 34, 93-94) w sprawie II K 596/10 SR w Kielcach, gdzie zarządzono mu wykonanie kary pozbawienia wolności z jej warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczoną także za przestępstwo z art. 209 § 1 kk.

Tak więc oskarżony już po dokonaniu czynu, za który aktualnie odpowiada , był poddany oddziaływaniu wychowawczemu w warunkach izolacji i niewątpliwie pewne doświadczenie życiowe z tym związane już ma i wyciąga z nich pożądane wnioski. Świadczy o tym, fakt, a co wynika ze złożonych w postępowaniu odwoławczym dokumentów (k. 406,407) jak i jego oświadczenia (k. 410), iż już podjął on działania zmierzające do unormowania swojego życia i stworzenia sytuacji umożliwiającej mu na przyszłość wywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego wobec syna skoro zarejestrował się w Urzędzie Pracy jako bezrobotny, ale też przyznano mu orzeczenie o niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym, jak też deklaruje, że znalazł pracę, którą podejmie w miesiącu grudniu 2013r. po odbyciu przeszkolenia, które obecnie trwa. Te starania oskarżonego o ustabilizowanie swojego życia poprzedzone były (k.410) jego dwumiesięcznym pobytem w szpitalu na leczeniu odwykowym, co pozwala uznać, że zachodzą podstawy do przyjęcia wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej na przyszłość, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności nie wejdzie on ponownie w konflikt z prawem. Dla wzmocnienia wychowawczego oddziaływania tak orzeczonej kary i poddanie kontroli procesu wdrażania się go do przestrzegania norm prawnych Sąd Odwoławczy uznał w oparciu o przepis art. 73 § 1 kk za konieczne oddanie go w okresie próby, który ustalono na 4 lata pod dozór kuratora sądowego oraz nałożyć na niego na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 kk zobowiązanie do ciężącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie syna S. .

Zdaniem Sądu odwoławczego tak orzec zona kara będzie adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości oraz spełni swoje cele w zakresie prewencji tak indywidualnej jak i ogólnej o czym orzeczono na podstawie art. 437 § 1 kpk jak w sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za instancję odwoławczą oparto na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk.

SSO Ewa Opozda – Kalka SSO Zbigniew Karamara SSO Leszek Grzesiak